

Патријарх српски Порфирије на прослави 185. годишњице СПД „Јединство“ из Котора

Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије је присуствовао 28. септембра 2024. године у вечерњим часовима свечаној академији у цркви Светог Николе у которском Старом граду поводом 185. годишњице постојања Српског певачког друштва „Јединство“ из Котора и том приликом беседио:

– Ваше Високопреосвештенство, браћо архијереји, сви по чину и по достојанству, драга браћо и сестре, изнад свега најдража децо Светог Саве,

Појмо Светом Сави, појмо радосно сви свесрпској слави – ако сам добро запамтио речи песме коју сам чуо – јесу стихови који говоре сви и који говоре све. Моје срце верујем, као и срца свих вас, вечерас је испуњено неизмерном, неизговоривом и неизрецивом радошћу и љубављу, јер у нашем сабрању и сусрету без много труда и напора довољно би било само да се радујемо једни другима да би се оприсутнила и благодат Божја и благослов Божји.

Да сви једно буду јесу речи молитве Господа нашег Исуса Христа, које сви знамо, упућене Богу Оцу. Реч о јединству, позив на јединство оних који верују

у Христа, јесте свети путоказ и свети завет који је Господ оставио онима који верују у Њега. И ево, те речи – овог тренутка сам сигурнији него икада до сад – присутне су и у нашем народу. Може бити да имамо понекад неспоразума, другачијих погледа на одређене догађаје и ситуације кроз које пролазимо, али чињеница са којом сам се суочио јуче и данас, као и сваког пута када сам долазио у Црну Гору, јесте да ми јесмо једно и не само да нећемо пропасти – помало су декласиране те речи. Дубоко сам сигуран да наша генерација – а под њом мислим на оне најмлађе, па све до оних који су у дубокој старости – не само да оставља свој печат у времену и простору у којем живимо, него и узраста у вери, у љубави и у Христу.

Узрастања нема без искушења или како каже наш народ: На муци се познају јунаци. Искушења су испит за нас. Било их је у последњим деценијама, а има их и сада. Ја сам потпуно сигуран, вечерас у овом храму слушајући стихове химне Светом Сави и носећи у срцу искуства сусрета са људима у Бјелој – ушли смо у дом једног од домаћина успут и идући ка храму сретали смо људе – да су тешкоће на које наилазимо, по промислу Божјем, нама дате да би смо пронашли себе, да бисмо се пробудили, а то значи да бисмо изнели из себе све оне потенцијале и капацитете које нам је Бог дао, а много их је. Кроз историју смо то показали.

То је показао и доказао и краљев град Котор, у коме је Стефан Првовенчани рекао када га је посетио: Дошао сам у своју дедовину, не мислећи при том само на свог деду по телу, Завиду, него и на оне који су њему претходили. Дошао је у своју дедовину зато што је ту препознао темељ, печат и веру Христову, а немојте ми замерити што ћу рећи, и ја се осећам вечерас управо онако како је Свети Стефан Првовенчани рекао за себе: Дошао сам у своју дедовину! У најбољем смислу те речи, изван и изнад сваке врсте политизације, где год је стопа Светог Саве стала, где год је његов жезал ударио, где год су молитве упућене Свевишњем Богу, ту је и дедовина не само моја него и сваког светосавца и сваког Србина који је поверовао у Христа и пошао Његовим стопама.

Град Котор, краљев град, град Светог Саве, Немањини град, јесте град који је опасан зидинама, али зидинама вере у Христа. Као што су добро утврдили своју државу, тако су Немањини непремостивим утврдама опасали и овај свој царски град не да би тим зидинама херметички затворили простор, него да би те зидине постале место сусрета, да би биле мост прожимања, сусретања, стваралаштва – и шта све нема у Котору – Истока и Запада у сваком смислу те речи, и у материјалном, и у културном, и у културолошком, али и у

духовном. Фра Вито Которанин је зидао манастир Дечане, по мени један од најлепших храмова света – и немојте замерити што ћу изнети нешто лично – и манастир у коме сам и ја постао монах. Он је, ако се добро сећам, подигао и олтар у Барију, у цркви у којој су похрањене мошти Светог Николаја Чудотворца. Дакле, Котор је град отворен, град сусрета, град уживања стваралачког и креативног. И ево, слава Богу, читава Бока је добила име и презиме по граду Котору, не по његовом спољашњем назначењу и симболици, него по његовој унутарњој динамици, управо по отворености, по спремности да свако сваког прихвати, да свако сваког призна, да свако сваког загрли. То је могуће једино где има вере у Христа, а где има вере православне још је лакше и ефикасније од других путева и духовних оријентација.

Зато је моје срце вечерас испуњено нарочито због тога што славимо јубилеј хора који се зове Јединство, који – враћам се на почетак – по својој суштини одражава поруку молитве Христове да сви једно буду. Увек да будемо једно, да будемо најпре једно у Христу као православни хришћани – и ту је све речено. Ако смо једно у Христу онда ћемо бити једно у свему што је добро. Онда ће нас искључиво и само добро спајати у једно. Међутим, свако јединство није спасоносно, није благословено, у крајњој линији није добро. Није добро ујединити се око зла, око злог циља, око циља који искључује другог, који елиминише другог, отима од другог, отима од Божје творевине. Кад се отима од Божје творевине отимаће се и од иконе Божје, тј. човека као Божје творевине. Не ујединити се против нечега и некога, него ујединити се у Христу значи бити једно, бити уједињен за истинску и праву слободу, за слободу у Христу, за истинску лепоту, за истину, правду и љубав.

Нека Бог да да, како стоји на насловној страници програма: песмом срцу – срцем роду, да наша песма буде песма срца како би била песма роду, а кад је песма и кад је роду онда је и Богу и свим људима добре воље. Честитам вам јубилеј. Нека Господ све благослови и да се овде увек сабирамо, молимо Богу и трудимо на путу добра и врлине, а нарочито нека Господ благослови вас. Ја вас чекам у Београду, у храму Светог Саве и у Српској Патријаршији, да отпевамо ову исту химну, да се и тамо молимо Богу и да се радујемо. Радујемо се у Христу и љубави непрестано и славимо Бога славећи наше јединство. Будимо један православни српски народ где год да се налазимо, на свим континентима, од Аустралије до Америке, а нарочито на овим просторима, поштујући сваку државу у којој живимо, поштујући њена правила и њене законе и служећи изграђивању сваког добра у држави у којој живимо. Нека вас Господ благослови.

spc.rs